

1016

[מספר אוצר היראה - יראה ועבודה, קמ"ה]
עיקר הקדשה הוא לזכר בכל יום ויום שזה היום מנוי וספור, וצריכין לצאת בו חובת היום בזה היום דייקא. ועל-כן אסור להאדם לדחות את עצמו מיום ליום, רק לידע היטב כי זה היום לא יהיה לו כל ימי חייו, כי יום המחר הוא עניין אחר לגמרי, והלואי שיזכה למחר לצאת ידי חובתו, לפרוע להשם יתברך חובת היום של יום המחר בעצמו.

השבת

של רבי נחמן מברסלב

1016 אה"ת 1016 ז' נח' נחמן מאומן אצות אכל ה'תשס"ו

ומבלבלין לב האדם כל כך, עד שיוכל לטעות חס ושלום, כאילו היום הזה לא בא רק בשביל הסבות והמאורעות והמניעות והבלבולים, שהם בחינת הגדר מלבר הני"ל, וכאילו אין בו טוב כלל, חס ושלום.

וזה הוא: **יום לבנות גדיך, יום ההוא ירחק חוק** שאתם אומרים, שהיום הזה לא בא רק בשביל לבנות הגדרים והמסכים, שהם המניעות והדחיות שבכל יום, אבל הוא רחוק לעסוק בזה היום בתורה שנקראת חוק.

וזה: **יום ההוא ירחק חוק**, שבוה היום ירחק חוק, שהיא התורה, כי אי אפשר לעסוק בתורה ועבודה בזה היום מחמת המניעות והדחיות הני"ל; אבל באמת אינו כן, כי **יום הוא ועדיך יבוא**, כי בודאי זה היום הוא יום גמור, ובודאי נשתדל ונתגבר לעסוק בזה היום דייקא בתורה ועבודת השם, ולשבר את הגדרים שלכם, עד שנוכה להתקרב להטוב שבוה היום דייקא.

סיפור

(מספר שיחות הר"ן - אות ק"ס-קס"ב)

שמעתי מפי האיש ששימש אותו בימי ילדותו, בעת שעסק בתעניתים, וספר לפני האיש הני"ל, שפעם אחת התענה רבינו זכרונו לברכה, משבת לשבת, ובאמצע השבוע ביום רביעי יצא ממנו דם מחטמו ומשתי עיניו ומשתי אזניו ומפיו; וצעק האיש הני"ל לפניו, ואמר שיעשה רעש בביתו על שנחלש כל כך.

ופיס אותו בחכמתו, ואמר לו: **כך הדרך, שמכבידין התענית באמצע השבוע הלא תראה ביום מחר יקל עלי!** עד שהוכרח האיש לשתוק, כי השביע אותו תחילה שלא יגלה לשום אדם התעניתים שלו.

פעם אחד התענה משבת לשבת, ובאמצע השבוע הוכרח לשכב על מיטתו, ורגלו תלה למעלה וסמכם על המוט וכיוצא, מעוצם חלישותו.

פעם אחד, היה מסוכן מאד מאד, בליל שבת אחר התענית משבת לשבת, כי לא היה מכין לעצמו שום דבר אחר התענית משבת לשבת, כדרך העולם שמכינין לעצמן חלב ומשקאות חמין וכיוצא; והוא לא הכין לעצמו כלל, וגם שום איש לא ידע מזה, ואכל המאכלים שאוכלים שאר בני אדם.

והיה פעם אחת מסוכן מאד כני"ל והיה רעש גדול, ואף על פי כן אחר התענית

הקליפה שקדמה לפרי, ולידע ולהאמין שדייקא בזה היום יכול להתקרב להשם יתברך לפי בחינתו, ואם תדרשנו ימצא לך, ואז יזכה למצוא הטוב שבוה היום דייקא.

וזה בחינת מה שמובא בזה הקדוש: לית יום דלית בה טוב וכו', וכל יומא אית לה גדר מלבר, דלא יעול כל בר-נש לההוא טוב, כגון חשוכא דכסאי לנהורא וכו'. ומזה נמשך כל הטעיות והדחיות של כל אדם שבכל יום, שנדמה לו כאילו היום הזה אינו כלום וכאילו אינו מימי חייו, וכאילו היום אי אפשר להתקרב להשם יתברך כלל, כאשר נמצא זה ברוב בני אדם שאינם מפקחים על דרכיהם היטב;

בפרט כשיש לו איזה סיבה ומאורע לטוב או להפך, חס ושלום, שאז היום מתבלבל אצלם לגמרי, עד שרוב ימיהם כלים בזה

להבל ולריק, רחמנא לצלן, כגון ביום זה הוא יריד ויומא דשוקא, וביום זה צריך לחשוב חשבונותיו, ובוה היום יוצא לדרך, ובאלו הימים הוא בדרך נע ונד ומטולטל, ובוה היום בא מן הדרך וצריך להרים המשאוי מעל העגלה ולסדר הסחורה ולחלקה כראוי וכו', וביום זה נודמן לו איזה מריבה וקטטה עם אחד, וביום זה נקרא על איזה סעודה, וכיוצא בזה בטולים ובלבולים שונים בכל יום ויום, עד שכמעט בכל יום נמצא בו בטול ובלבול גדול. ואפילו בשאר הימים שאין בו מאורעות כאלה, נדמה לו גם כן על פי רוב בכל יום, כאילו היום הזה אינו כלום וכני"ל.

וכל זה נמשך מהגדר מלבר שיש על הטוב שבכל יום ויום, שזה נמשך בשרשו מבחינת החושך שקדם לאור.

וזה שכתוב (מיכה ז): **יום לבנות גדיך, יום ההוא ירחק חוק. יום הוא ועדיך יבוא למני אשור** וכו' (עיין רש"י שם), היינו, שישראל אומרים אל העובדי כוכבים, שהם בחינת הסטרא אחרא והקליפות המסבבים את הקדושה, שמהם כל המניעות והבלבולים הני"ל, והם מעקמין

וזה בחינת: **היום אם בקולו תשמעו**, היינו: אם תרצו לשמוע בקולו, צריכים אתם לזהר בזה, לידע היטב שהעיקר הוא היום הזה דייקא שאתם עומדים בו, ושלא לדחות עבודת השם מיום אל יום, חס ושלום, וכמו שכתוב: **היום הזה אנכי מצווך לעשות וכו'** - היום הזה דייקא, וכתוב: **אשר אנכי מצווך היום דייקא**.

וזה בחינת: **למנות ימינו כן הודע וכו'**, כי צריכין לבקש על זה מהשם יתברך, וכן להזכיר את עצמו בכל פעם בפה מלא, כי הדבור יש לו כח גדול לעורר את האדם ולהזכירו, שיידע היטב כי כל ימי חייו מנויים וספורים, וצריכין לזהר לפרוע חובת כל יום בזמנו. כי באמת כל יום ויום יש בו חכמה ושכל מיוחד, שזה עיקר אור היום שהוא השמש, שהוא בחינת השכל דקדושה, וכמבואר בפנים.

אבל, בכל יום, יש חושך שקודם לאור, כי הלילה קודם ליום בסדר הבריאה, כמו שכתוב: **ויהי ערב ויהי בקר וכו'**. ובשרשו בקדושה הוא תיקון גדול מה שהחושך קודם לאור, כי החושך הוא בחינת העדר הדעת, בחינת צמצום המוחין, שעיקר תיקון וקבלת המוחין על ידי זה דייקא כני"ל. אבל מחמת פגם מעשי בני אדם, שזה בחינת פגם מיעוט הלבנה, על ידי זה נמשך להסטרא אחרא, בחינת מלכות הרשעה, יניקה חס ושלום מבחינת חושך וצמצום הני"ל, ואזי מתגבר חס ושלום חושך ממש, שרוצה להחשיך אור היום לגמרי, היינו שרוצה לבלבל את הדעת ולהחשיך את אור האמת, שהוא אור השכל והחכמה אמתיית המאיר בכל יום ויום, שהוא עיקר אור יום.

ומזה נמשכין כל המניעות והעיכובים והבלבולים שבכל יום, שמזה נמשכין כל הטעיות הני"ל, שהאדם רוצה לדחות זה היום, עד שעל פי רוב נדמה לו להאדם כאילו אין זה היום נמנה ונספר כלל בימי חייו, כאילו היום הזה אי אפשר לעבוד את השם יתברך. ובאמת בודאי, כפי השתטחות והתפשטות הסטרא אחרא שבכל יום ויום, בודאי קשה מאד לעסוק בעבודת השם, בפרט בתפילה, ששם עיקר התגברות הבלבולים.

אבל צריכין לידע היטב, כי אף על פי כן זה היום הוא יום ועולה בחשבון, ובודאי יש בו טוב ויש בו חכמה ושכל מיוחד דקדושה, שצריכין להמשיכן בזה היום דייקא, רק שהחושך מכסה עליו, כי **הקליפה קדמה לפרי**, וזה בחינת המניעות והבלבולים וכו' שמתגברין ומשתטחין בכל יום, וצריך האדם להתגבר להשתדל לשבר

משבת לשבת ביום ששי היה הולך למרחץ ושם היה המקוה קר מאד מאד, והלך לטבול, ועמד בתוך המקוה זמן רב מאד מאד בערך שתי שעות רצופים, אשר אפילו אדם בריא לא היה יכול לטבול זאת.

בקהלת זלאטיפאלי, התענה פעם אחת משבת לשבת, וביום ששי הוכרח לנסוע להמרץ כי לא היה יכול לילך, ואמר שזה היה מחמת שנודע הדבר לרבים, שהוא מתענה, מחמת זה נחלש כל כך!

ארץ ישראל

(מספר אוצר היראה - ארץ ישראל - ל"ד)

ארץ ישראל הוא בחינת אמונה וקדושת הברית ובחינת שלמות לשון הקודש; וישראל שנבחרו מכל העמים, זכו לכולם. ומחמת שעיקר שלמות לשון הקודש הוא על ידי שמעלין הטוב שבתרגום גם כן לתוכו, על כן הוכרחו שבטי ישראל ליטול חלקם גם בעבר הירדן, שהוא מבחינת לשון תרגום.

ואדרבא, אותם השבטים שבעבר הירדן היו צריכים לעבור חלוצים לפני אחיהם לכבוש את ארץ ישראל, כי עיקר המלחמה והנצחון הוא בבחינת לשון תרגום שמערב טוב ורע, ואז כשמפילין הרע שבו ומעלין הטוב שבו ללשון הקודש, על ידי זה עיקר שלמות לשון הקודש שהוא בחינת קדושת ארץ ישראל.

וענין זה מרומז בדברי רבותינו ז"ל שאמר: לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הצבור שנים מקרא ואחד תרגום, ואפילו עטרות ודיבון שהם ערי עבר הירדן, היינו אף על פי שהם בעצמם בחינת לשון תרגום, אף על פי כן צריך לקרותם גם כן שנים מקרא ואחד תרגום.

עצות

(מספר לקוטי עצות - ממון ופרנסה - כ"ז כ"ט ד')

● צריך שיהיה להאדם הסתפקות, להסתפק רק במה שצריך לו ההכרח מזה העולם, ולא לנהוג את ביתו כגדולים דווקא, כנהוג עכשיו בעוונותינו הרבים בהרבה אנשים. כי אלו שאין להם מידת ההסתפקות, עליהם נאמר: **ובטן רשעים תחסר**, כי לעולם חסר להם הרבה. על כן צריך שיהיה לו הסתפקות, להסתפק במה שחננו השם. ואפילו מזה ההסתפקות גופה צריך להפריש ממנו לצדקה, ועל ידי זה נעשה יחוד גדול למעלה, ונמשכין כל ההשפעות טובות.

● מי שעושה משא ומתן באמונה, על ידי זה מעלה ומתקן ניצוצות הקדשה שנפלו, ומשלים ומאיר הארה בנר"ן [נפש רוח נשמה] שלו, ועל ידי זה מיחד קדשא בריך הוא ושכינתה.

● כל עסקי המשא ומתן, שמתגלגלים ובאים הסחורות והחפצים מאדם זה לאדם אחר, הכל כפי הניצוצות שבהם. ולפעמים צריך שיצא החפץ מרשותו לרשות אחר, ואחר כך יחזור לרשותו, הכל כפי הניצוצות שבאותו הדבר, וכפי החלקי נר"ן שיש להאדם בכל עת וזמן.

על כן אין לדחוק את השעה בשום דבר, לדחוק עצמו ביותר למכור דווקא או לקנות דווקא באותה השעה שחפץ, כי לכל עת כפי ברור הניצוצות וכפי חלקי נר"ן שבאדם כנ"ל.

תפילה

(מספר לקוטי תפילות א', תפילה נ"ד)

ותזכני ברחמיך הרבים למידת ההסתפקות, שאזכה להיות מסתפק במועט מהעולם הזה, ולא אשתמש בעסקי העולם הזה כי אם מה שמוכרח לבד בתכלית הצמצום וההסתפקות, בקדשה ובטהרה גדולה, לשמך ולזכרך לבד.

ואפילו כשתזכני הגדלת הדעת באמת שאזכה להבין מכל הדברים את הרמזים דקדשה שיש בהם, אף על פי כן לא אהיה נוטה כלל להרבות, חס ושלוש, בעסקי העולם הזה, רק להסתפק במועט מאד בצמצום גדול בהכרחיות לבד, ובקדשה ובטהרה גדולה לשמך לבד באמת, ועיקר עסקי יהיה רק בעבודת השם, לעסוק כל ימי בתורה ותפלה ומעשים טובים.

אחים יקרים
תרמו נא בעין יפה
למען קיום העלון
בכל סניפי הדואר
מס' חשבון
7-2255-89
תזכו למצוות

ותעזרני, שאפילו מזה ההסתפקות וההכרחיות שתשפיע לי, אזכה להפריש ממנו לצדקה, ואזכה לקיים מקרא שכתוב: **טוב איש חונן ומלול יכלכל דבריו במשפט**. ואזכה להרבות בצדקה לעניים הגונים הרבה, ועל ידי הצדקה שלי אזכה ליחד קדשא בריך הוא ושכינתיה ביחודא שלים בשם כל ישראל.

ותעזרני ותזכני לקיים בכל יום מצות ציצית ותפלין וקריאת שמע ותפלה בתכלית השלמות, בלב טוב ובשמחה גדולה ובמסירת נפש, בקדשה ובטהרה ובכוונה גדולה ועצומה, עם כל פרטיהם ודקדוקיהם וכוונותיהם ותרי"ג מצוות התלויות בהם.

ותזכני לעסוק בתורה בכל יום ויום בקדשה גדולה ובשמחה רבה, ואחר כך תנחני בצדקתך לעסוק במשא ומתן באמונה שלמה, עד שאזכה לברר ברורים קדושים ולהשלים נפשי ורוחי ונשמת, על ידי כל הדברים שאקנה ואמכור. ואזכה לידע ולכוון לקנות ולמכור כל דבר בעתו במועדו ובזמנו, בעת שהגיע השעה שיצא הדבר מרשותי לרשות אחר או להפך, כפי הניצוצות הקדושות שיש באותו הדבר, וכפי חלקי נפש רוח ונשמה שלי, באופן

שישלמו חלקי נפש רוח ונשמה שלי, על ידי המשא ומתן, עד שאזכה לעשות יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, על ידי המשא ומתן שלי ועל-ידי כל העסקים שלי.

ונזכה שיהיו נעשין אצלנו ממילא כל התיקונים והיחודים העליונים, באופן שנוכה לזכרון דקדשה, לאדבקה מחשבתא בעלמא דאתי תמיד בכלליות ובפרטיות. ותשמרני ותצילני משכחה שהיא מיתת הלב, שלא אשכח את תכליתי וסופי, ולא אסיח דעתי לעולם מזכרון עלמא דאתי.

צדיק

(מספר אוצר היראה - צדיק - ק"ל)

כלל ישראל כל מי שעדיין שם ישראל נקרא עליו, יש לו אחיזה וכלליות בשם ה', כי שמו יתברך נקרא עלינו ה' אלקי ישראל.

אבל עיקר הכלליות על ידי הצדיק האמת, שכבר השלים את שמו בתכלית השלימות על ידי מעשיו הטובים, שעל ידי זה זכה להשלים שמו יתברך כביכול ונתגדל ונתקדש על ידי זה ביותר, וזכה להכלל בשלימות בשם ה'.

ועל כן, כל מי שנקרא על שם הצדיק, הוא נכלל בו ועל ידי זה הוא נכלל בשם ה', אבל החולק על הצדיק כחולק על השכינה, כמאמר רבותינו ז"ל, כי חולק עצמו משם ה', כי אי אפשר להכלל בשם ה' כי אם על ידי הצדיק האמת כנ"ל. ועל כן אסור לקרות לרבו בשמו, כי שמו נכלל בשם ה' שנאמר עליו זה שמי לעולם.

מכתב

(מספר אבי הנחל ב'- מכתב רכ"ג)

החביב כבן לפני ה', על גודל חיבתו לישראל הנמרץ לעמו ישראל להעם ישראל, וגזר עליו ובהר אתו מעת תחילת הווייתו בבטן אמו להיות נשיא על... כדי שיפתח עיניהם ולבם של ישראל, שיראו את אור הצדיק האמת הגנוז וצפון וטמון, המאיר בכל העולמות לדורות עולם, המכניס חכמת השגת אלקות ואמונה הקדושה האמיתית לכל בני העולם לדור דור, שעוסק לתקן העולם, המכניע והמבטל זוהמת השקר והטומאה של אמונות כוזביות וכפירות ומינות וכפירות, ומכניס חכמת והשגת אלוקות ואמונה אמיתית בעולם לכל העולם לדור דור.

חיי מוהר"ן

(מספר חיי מוהר"ן - מעלת המתקדמים אליו, של"ב)
אמר: **אני נהר המטהר מכל הכתמים**.

שבת שלום

הפצה: 067-587032 (מאיר)
052-332810 / 02-5829086 (מיכאל)
דואר: ת.ד. 13271 ירושלים 91131

תרומות: בכל סניפי דואר, חשבון 7-2255-89